

Nationalism och globalism

När man säger att nationalism är något konstruerat, att det med Benedict Andersons berömda definition är en "imagined identity", likställer man nationalismen med en berättelse, en historia. I en mening är det sant eftersom det mesta av det som människor fångar i språket blir till berättelser. Samtidigt är det vilseledande därför att den nationella medvetenheten är en kvalitet som människor hanterar som fakta. Det är stor skillnad mellan att säga "jag föreställer mig att jag är svensk" och "jag är svensk". Tar jag mig själv som exempel är den nationella identiteten inte något jag bara föreställer mig. Jag är barn till svenska föräldrar, uppvuxen i Sverige och har ett svenskt medborgarskap, vilket innebär juridiskt sanktionerade rättigheter och skyldigheter. Den nationella identiteten är inte min privata uppfattning, utan det är så jag blir bemött av andra människor, som svensk. Nationella identiteter är kollektiva överenskommelser med legal status, vilket betyder att de såväl politiskt som socialt sett är hårdvaluta. Nationell identitet och nationalism är – eller borde vara – som ler och långhalm.

Svenskarna, och då i synnerhet den svenska eliten, gillar inte nationalism. I en undersökning som *PEW Research Center* genomförde åren 2015 – 2017 fick medborgarna i 34 länder frågan vilket de satte i första rummet, den egna släkten eller den nationella identiteten. Av dem som satte den nationella identiteten främst låg Rumänien etta och Bulgarien tvåa, följda av Ungern, Polen och Portugal. Tyskland låg femma från slutet, därefter Holland, Norge och Danmark. Sverige hamnade på sista plats.

Även om jag inte sett någon motsvarande undersökning med avseende på demokrati, skulle det inte förvåna mig om Sverige där hamnade bland de fem främsta länderna, som ivriga förespråkare för demokrati. Jag kan därför undra om dessa mina landsmän och -kvinor verkligen vet vad demokrati är. De kanske, liksom vår regering, föreställer sig att det handlar om mänskliga rättigheter? Vi har ju fått se hur ett värdegrundsdemokratiskt synsätt bredd ut sig

landet under de senaste två decennierna. Emellertid, även om så inte längre är fallet i Sverige, så är demokrati det som anges i regeringsformen, det vill säga det är folket som styr och riksdagsledamöterna är folkets valda ombud.

Det är mig obegripligt att svenskarna, allra minst våra politiker, inte kan ta in att det inte finns några demokratiska statsskick utanför nationerna. Dessutom, det är endast nationalismen som kan hindra den globala makteliten från att gå vidare från sin globala kontroll av världsekonomin till en global politisk makt, vilket med ett mindre vackert men helt korrekt begrepp blir en *global tyranni*.

Viktigare än att känna till vilka som tillhör den globala makteliten – det här handlar ju inte om filmstjärnor – är att veta hur de går tillväga för att behärska världen, det vill säga hur fungerar de banker, företag, politiserande organisationer och ”klubbar” som denna ekonomiska världselit kontrollerar och där de utövar makt?

Historiskt kan vi se en utveckling där kungahuset med sina hov och nationella överklasser under 1900-talet förlorade makten till folket, i form av demokratiskt styrda nationer. Med 1980-talets nyliberalism och finanskapitalismens dominans skedde ytterligare en maktförskjutning. Makten över nationerna har glidit över till bankerna och de globala bolag som började växa fram efter andra världskriget.

För att behålla och utvidga makten över världen räcker det inte för globalisterna med snart sagt oändliga rikedomar utan de måste också ta makten ”över tanken”. Dan Almark skriver: <https://nyadagbladet.se/kronikor/den-politiska-globalismen-sveriges-storsta-samhallsfiende-del-1/>

En mycket viktig globaliserande kraft är media- och de akademiska sektorerna i många länder, vilka höjer regionala/globala organisationer till skyarna, medan nationalism och nationella värden hånas och förlöjligas. Inom mediasektorn i ett land finner vi också inflytelserika dotterbolag i globalt verksamma koncerner, som driver samma globalistiska åsikter över hela världen. Dessa två sektorer har ett stort inflytande på befolkningen och då särskilt på unga människor. Indoktrinering sker för att få medborgarna att se en kommande värld med svaga nationer, höggradig integration och ett starkt och avgörande – först regionalt, senare globalt – maktcentrum som naturligt, förmånligt och tryggt. Men det finns inget skäl att tro, att så skulle bli fallet.

Människor måste övertygas på alla nivåer, från vanliga medborgare till de nationella politiska elitskikten, om att en globaliserad värld är liktydigt med en bättre värld. Det betyder att globalisterna inte bara måste skaffa sig makten över media, utan också över underhållningsindustrin. Dessutom måste de kontrollera de (fortfarande) nationellt valda politikerna – med andra ord måste de bygga upp överstatliga organisationer och ”klubbar” dit betydande politiker och andra makthavare kan bjudas in, ”informerats”, belönas och därmed kontrolleras.

När jag skriver detta så ger jag mig in på "förbjudet område". Precis som den som kritiserar massinvandringen till Sverige och andra europeiska länder skändas som "rasist" och "främlingsfientlig" så beskrivs den som intresserar sig för hur "makten över världen" ser ut som konspirationsteoretiker. Gentemot detta kan jag bara anföra att det är så världen styrs, genom "konspirationer" även om inte just det begreppet används. Att tro något annat är naivt. Inom politiken, i synnerhet inom politikens maktskikt, händer ingenting av sig självt och politiker som styrs av sina väljare hamnar aldrig i elitskiktet, av det enkla skälet att de kan sätta käppar i hjulet. Det betyder emellertid inte att globalisterna har kontroll över konsekvenserna av sitt agerande. Globalisterna styr över nutiden, men framtiden? Nej, över den råder ingen. Just nu är globalisternas krig mot nationerna inte framgångsrikt. Världens tre största ekonomier må sträva efter världsherravälde men det är utifrån nationen som bas: Kina, USA med Trump som president och Japan. I Europa vinner populismen terräng. Det är lite för tidigt för att kora globalismen till "yesterdays message", men det är ditåt det pekar.

Den som vill begripa vår tids stora tankegestalter och misstänker att de inte bara har uppstått av sig själva utan är mer eller mindre skapade av de mäktiga män (inte så många kvinnor) som styr världen bör minnas att den som vill veta, hur bra forskare eller grävande journalist han eller hon än är, har en ytterst begränsad insyn. Det här är ett "spel" som inte bara sker bakom världens scener utan också ofta bakom lyckta dörrar. När vi som tror oss ha någorlunda koll på läget suckar över att vi inte vet vad som försiggår på Bilderberggruppens möten eller exempelvis i Romklubben, så är det ändå förmodligen så att de verkligt tunga besluten och de mest effektiva strategierna avgörs i gemenskaper som inte ens har ett namn i offentligheten. Med andra ord, maktens innersta krets ser nog Bilderberggruppen och Romklubben som ett slags scener där besluten inte fattas utan implementeras.

Nå, vilka överstatliga organisationer kontrolleras av globalisterna? Den som de flesta först nämner är givetvis FN. Paradoxalt nog är den organisation som efter andra världskriget anförtroddes uppgiften att koordinera nationernas intressen i dag nationernas fiende. FN är globalisternas främsta instrument för klimatskrämsel och därmed global kontroll, sedan globalisterna skaffade sig full kontroll över FN:s miljökonferens i Rio 1992. Häromdagen såg jag en video där det hävdades att FN för vidare Sovjetunionens fana och det låg något i det. <https://www.kla.tv/index.php?a=showlanguage&lang=sv&id=13910&date=2019-02-25>

Efter FN brukar EU nämnas. De ledare som nationernas väljare i mer eller mindre demokratiska val tillsatt, styrs i sin tur av ett EU:s administrativa välde. OECD, Nato, GATT/WTO, Världsbanken och Internationella Valutafonden är andra stora globala aktörer med hemhörighet i Västvärlden.

Och så har vi klubbarna, Bilderberggruppen och Romklubben har redan nämnts. Ytterligare några är Council of Foreign Relations, Trilateral Kommissionen och World Economic Forum. Dit kan vi också lägga viktiga finansiärer som Rockefeller och Ford-stiftelserna, Open Society Foundations, Soros' Fund Management samt Carnegie Endowment for international Peace (CEIP).

Med andra ord, de bland oss som även i framtiden vill leva i ett samhälle där vi kan lägga vår röst på den politik och de politiker vi gillar utan att det bara blir ett spel för gallerierna, har mäktiga fiender att bekämpa. Ännu så länge har vi ett maktmedel som globalisterna inte lyckats desarmera, nämligen rätten att tillsätta våra nationella ledare i allmänna val. Men här är det lätt att bli vilseförd. Många, men inte tillräckligt många, har förstått att de flesta av våra partiledare är globalister. Och när deras politiska bana är avslutad så kan vi se hur korrupta de var genom de belöningar som de kan hysta in i form av välavlönade uppdrag som de kan sköta med vänsterhanden, feta föreläsningshonorar etc.

Under nyliberalismens högperiod, nittiotalet och efter millennieskiftet fram till år 2008, sågs globaliseringen som oundviklig. Exempelvis sa Tony Blair, den engelska premiärminister som efterträdde Margaret Thatcher: "Jag hör folk säga att vi måste stoppa och diskutera globaliseringen. Man skulle lika gärna kunna diskutera om vi ska låta höst komma efter sommar." Ett sådant påstående skulle han knappast kunna få gehör för i dag. Finanskraschen år 2008 var en vändpunkt för globalisterna. Den blev startsignalen för en vitaliserad nationalism samtidigt som globalisterna hamnade i utförslöpan. De populistiska rörelser som i huvudsak föddes under 1990-talet fick då råg i ryggen. Alltfler väljare började förstå att ett expertvälde hade tagit hand om politiken och att demokratierna som folkvälden hade berövats makten.

I vår tid har den demokratiska motståndsrörelsen formen av populism. Den är inte bara ett vapen mot globalismen utan också den starkaste symbolen för att totalitarismen ännu inte lyckats ta kål på demokratin även om den, det ska erkännas, är på god väg. Tro därför inte på våra makthavare, intellektuella, kändisar och journalister när de föraktfullt tar avstånd från populismen och pangar på med sina sedvanliga vapen: nazism, fascism, rasism, allehanda fobier och blablabla.

Men, även om globalismen är lite på dekis, så låt dig inte luras! Populismen är en desperationens strategi, framdriven av medborgare som förstått att nationernas folk inte längre deltar i det politiska spelet. Populismen är demokratins sista vapen mot globalisterna.

Karl-Olov Arnstberg

<https://morklaggning.wordpress.com/2019/03/15/nationalism-och-globalism/>

Alla texter är © på denna blogg. Det är tillåtet att sprida texterna under förutsättning att ni alltid länkar till källan här på bloggen.